VECKOBLADET

Fredag den 6 mars

Utkommer fredagar 1998 24:e årg.

9

Den nya kvinnofridslagen

I december 1997 kom ett förslag om en ny lag mot " grov fridskränkning" och " grov kvinnofridskränkning" från regeringen. Detta resulterade i den nya Kvinnofridslagen, ett förslag som kommer att läggas fram i form av en proposition nu i början av 1998.

Lagförslaget kommer att innebära att straffen höjs för brott som olaga hot, olaga frihetsberövande, försättande i nödläge och andra liknande brott.

Laila Freivalds, vår justitieminister är positiv till förslaget. Hon tror att Kvinnofridslagen kan sätta en större press på domstolarna att döma dessa brott i sin helhet och inte som tidigare var för sig.

Kristina Moberg står för den motsatta åsikten. Moberg tror att det är just i verkställandet av lagen som problemen kommer att uppstå. Kristina Moberg är chefsåklagare i Karlstad och har lång erfarenhet av misshandelsmål samt mål om sexuella övergrepp på kvinnor och barn. I ett uttalande i Arbetaren (nr. 1-2 1998, artikel av Åsa Hammar) säger Moberg att hon tror att de stora svårigheterna ligger just hos domstolarna. Man har tidigare försökt att skärpa lagarna på detta område, men märkligt nog så har kvinnors och barns ställning försvagats istället för stärkts under de senaste åren. Detta trots de ökande kunskaper som idag faktiskt finns gällande den påverkan fysisk och psykisk misshandel, kränkningar och isolering har på kvinnor.

Enligt Moberg är det som om domstolarna inte vill ta till sig de nya kunskaperna.

Däremot är samma yrkesgrupp mycket intresserade av att lära sig mer om ekobrottslighet och brott mot miljön, men alltså inte att verkligen göra något vettigt av Kvinnofridslagen.

Vidare fann jag en artikel från november 1995 i Dagens Nyheter där medlemmar av Kvinnovåldskommisionen uttalar sig. Kvinnofridslagen är Kvinnovåldskommisionens förslag som lades fram första gången redan 1994. Fast då var det svårt att få någon riktig respons från regeringen. Det var (och är fortfarande) en mycket radikal fråga att skärpa synen på kvinnovåld.

Britta Bjelle, ordförande i Kvinnovåldskommissionen och hennes kollega Madeleine Lejonhufvud säger att Kvinnotridslagen i första hand ska slå mot männen. Inte som i nuläget då den kränkta, förföljda och misshandlade kvinnan blir den som tvingas begränsa sitt liv efter en anmälan. Det fanns fall då kvinnan helt har fått gå under jorden och byta identitet på grund av sin mans hot och förföljelser.

Bjelle och Lejonhufvud vill gärna se att den nya lagen medför en försöksverksamhet med intensiv elektronisk övervakning av förövaren. De tror också att Kvinnofridslagen skulle kunna fungera i ett förebyggande syfte genom att ändra den stora massans attityd. På samma sätt som lagen mot barnaga, när den kom ändrade attityderna avsevärt mot en tidigare accepterad uppfostringsmetod tror Bjelle och Lejonhufvud att Kvinnofridslagen skulle få allmänheten att få upp ögonen för ett växande problem.

Shanna Löfgren

Reflektioner kring det sexuella förtrycket av kvinnan.

Parallellt med industrisamhällets framväxt i Sverige (och övriga västvärlden), och alla de samhällsförändringar som det inneburit, så har även kvinnoförtrycket och ojämställdheten mellan könen ändrat karaktär och utseende. Kvinnorna har gjort sitt intåg på den offentliga arenan, i arbetslivet, politiken, samt inom vetenskapen. Kvinnorörelser och kvinnoforskning har fört fram nya möjligheter och teorier för att belysa förtryck och underordning av kvinnor, vilket lett till ett mer jämställt förhållande könen emellan. Trots detta anser jag, och många med mig, att det patriarkala förtrycket fortfarande existerar i allra högsta grad. Det lever kvar, men har fått en alltmer osynlig och ogripbar karaktär. Det som jag vill rikta uppmärksamhet mot är en, som jag ser det, av grundpelarna i dagens patriarkala system. En av de sociala mekanismer som bibehåller maktassymetrin mellan könen, nämligen mäns kontroll och förtryck av kvinnors sexualitet.

Den moderne mannen kan generellt tyckas ha rört sig mot ett accepterande av jämställdhet gentemot kvinnor. Han tar större del i barnuppfostran och hushållsarbete, och tycker inte att han har/borde ha fördelar i samhället på grund av sin könstillhörighet. Ser man till bilden av den manliga sexualiteten undrar man dock om det inte rört sig i motsatt riktning. Våldtäkter, kvinnomisshandel, köp av prostituerade och annan

könshandel, rovdrift på kvinnor i tredje världen, samt pornografi genomsyrad av våld och förakt mot kvinnan och hennes sexualitet, är företeelser som är ständigt närvarande i våra liv idag. Vad kan detta tolkas som annat än en reaktion mot kvinnors försök till frigörelse, och ovilja till underordning? Det sexuella förtrycket tar sig även mer subtila uttryck än de grova exempel ovan, och är då så mycket mer officiellt accepterat. Sexuella trakasserier återfinns på alla plan i samhället. Redan som små lär sig flickor att se sitt utseende som något viktigt när det gäller att bli accepterad av samhället. Onaturliga skönhetsideal sätter ofantligt höga krav på unga kvinnor, med ätstörningar och dålig självkänsla som följd. Samtidigt måste kvinnor akta sig för att vara utmanande, då får de "skylla sig själva" om de blir antastade.

Vad är det då som gör det sexuella förtrycket så svårt att bekämpa och komma åt? I och med den sexuella revolutionen på 70-talet förändrades bilden av den mänskliga sexualiteten. Från att ha varit något gömt och fult som bara skulle ha med barnalstring att göra, till att bli något som var livsnödvändigt att bejaka. Något som alla hade rätt till. Idag är ett bra sexliv, liksom ett jämställt parförhållande, något som är eftersträvansvärt och ger social status. Jag tror därför att det krävs otroligt mycket för att en kvinna eller man i ett heterosexuellt parförhållande ska erkänna (och berätta om) förtryck och ojämställdhet, även inför sig själva.

forts sida 2

8 MARS

Internationella kvinnodagen
söndag
13-18, stadshallen i Lund
Hela programmet i Elin Wägners anda
Föreläsningar, stipendieutdelning, ekologiskt kafé, bokbord, utställningar m m.

KVINNORNA OCH JORDEN

Elin-en internationell fredssträvare
Fred med jorden
Ekofeminism
Ekologisk odling och självhushåll på kvinnligt vis
Stadsodling

KVINNORNA OCH VÄRLDEN

Kvinna, maka och mor i två skilda kulturer
Invandrarkvinnor i Sverige
Räntefria kvinnor
Arabiska kvinnotraditioner

Reflektioner....

forts fr. sida 1

Kvinnor skäms och skyller på sig själva, och därmed isoleras deras erfarenheter och förtrycket döljs på individnivå. På det offentliga planet är det andra mekanismer som gör att det sexuella förtrycket mot kvinnor kan fortleva. Medan män från höga maktpositioner i samhället springer på porrklubbar, så är kvinnor rädda att gå ut efter mörkrets inbrott. Ifrågasätter man pornografin bortförklaras det ofta med att man ses som pryd och gammelmodig.

Det patriarkala systemet är idag innästlat och uppbackat av det kapitalistiska, som exempel kan tas den gigantiska marknad som byggts upp runt den manliga sexualiteten. Pornografin omsätter tillsammans med könshandeln och medicin. Följden har blivit att det idag existerar två helt åtskiljda budskap om kvinnan. Officiellt finns den jämställda kvinnan, hon som förväntas bli bemött som individ. Hon är självständig och vet att kräva sina rättigheter som människa. Men där finns också den sexuella kvinnan, den villiga, som bara väntar på att mannen ska göra vad han vill med henne. Hon som vill vara underlägsen. Budskapen är inte bara dubbla, de strävar i motsatta riktningar.

Problematiken är tydlig, och det är oerhört svårt att se hur detta patriarkatets trumfkort ska gå att bekämpa. Det är inte lätt att hitta några enkla lösningar på detta problem som faktiskt berör oss alla, både kvinnor och män, i allra högsta grad. Det sexuella förtrycket av kvinnor måste dock upphöra för att jämställdhet mellan könen ska kunna uppnås. Den feministiska kampen måste fortsätta, och förhoppningsvis kan vi se fram emot ett samhälle där både kvinnor och män kan finna säkerhet och självkänsla i att vara jämställda.

Hanna Graner (UV)

DEMONSTRATION

INTERNATIONELLA KVINNODAGEN

8 MARS

SAMLING

KLOCKAN 12.30

GUSTAV ADOLFS TORG

ARRANGÖRER:INTERNATIONELLA KVINNOSOLIDARITETS FÖRENINGEN,IRANSK-SVENSKA SOLIDARITETS FÖRENINGEN, KPML(r), RKU, SUF - MALMÖ, UNG VÄNSTER, VICTOR JARA FÖRENINGEN, VÄNSTERPARTIET.

Vandringssektionen informerar

En fest för sinnena

Många kanske tror att årets påskvandring främst blir en naturupplevelse: den flacka Kristianstadslätten som avlöses av det böljande landskapet på Linderödsåsens östsida (Maglehems ora!), den violetta färgtonen över bokskogslundarna som samlar kraft för lövsprickningen, de tidiga flyttfåglarnas morgonkonsert i trädkronorna.

Men glöm inte de sinnliga upplevelserna! Mat och dryck naturligtvis: en aperitif medan doften av brinnande björkved sprider sig, den halstrade råbiffen vid den flammande brasan, det rykande heta kaffet, chokladmoussen, vispgrädden. Men också morgonbesken som ger liv i frusna lemmar, svikten i steget på den vindlande skogsstigen och, ja, kanske en oväntad kram bakom en tät gran, sånt har förekommit! Inte kan man väl sitta hemma och dega när en sådan sinnenas fest pågår.

Hannas Fläkt 10 år

Det var 1987 när Birgit, Elisabeth och jag träffades över en kopp kaffe på Café Gränden och beslutade oss för att dra igång en damorkester. Vi var förstås lite påverkade av Kurt Olssons damorkester som härjade då men också av vår önskan att spela med bara tjejer. Vår tanke var att en tjejorkester skulle ge utrymme för en viss avspändhet i spelandet, att vi skulle kunna påverka låtval, speltillfällen etc.

Tjejerna kom i första hand från nuvarande Röda Kapellet men även andra som vi kände tillfrågades. Så vid vårt första rep den 17 jan 1988 var vi 16 som satte igång, med övervikt för träblås, ett faktum som vi levt med sen dess. Birgit Stare var vår dirigent och första framträdandet var 8 mars samma år på Kulturmejeriet där Kvinnodagen firades. Det var en bejublad spelning och särskilt vårt sång "Åh tjejer, vi måste höja våra röster..." möttes av stor entusiasm.

Sen har det rullat på trots att vi tidvis fört en ganska blygsam tillvaro. Numera är vi 8 stycken varav en sångerska. Lena Thermaenius har repeterat med oss sen slutet av 1990, numera spelar hon även själv.

Vår repertoar består av låtar från hela världen och är en blandning av olika genrer. Ulf Teleman har arrat mycket åt oss vilket hjälpt oss komma över problemet med vår speciella sättning. Numera är vi två klarinetter, två flöjter, en altsax, en tenorsax, ett barytonhorn samt vår sångerska. Vi har drygt ett 90-tal låtar på vår repertoar varav några är originalkompositioner (av Ulf) Alexandravalsen, Bersåschottis, Kära Hanna och Bländas brudlåt. Där finns jazzlåtar som I´m gonna sit right down, As time goes by; brunnsmusik som Sorglösa brunn; musik av Vysotskij, Joe Hill, Violetta Parra, Scott Joplin, Weill. Vi har musik från Afrika, Nicaragua, Australien, Finland,

Haiti, Danmark, Japan, Italien, USA, Bolivia, Mexiko. Vi har tangos, valser, schottis, svenska folkvisor, ballader, barnvisor.

I slutet på vårt första spelår döpte vi orkestern till Hannas Fläkt för att vi ville ha ett kvinnonamn med skånsk anknytning och med positiva förtecken och därmed kom naturligtvis låten Hanna från Arlöv upp på repertoaren.

Genom åren har vi haft många och väldigt roliga spelningar. Höjdpunkten var nog när vi spelade in pengar för De galna mödrarna i Argentina, på Stockholms gator och torg sommaren 1989. Vi var 14 stycken, med en del inhopp från Stockholmsorkestern. Det var några varma och intensiva dagar när vi spelade vid Slussen, på Mariatorget, Sergels torg m fl ställen och blev oerhört positivt bemötta. Särskilt minns jag den distingerade äldre gentlemannen med strikt kostym, mustasch och silverskodd promenadkäpp som utbrast "Flickor! Jag kommer från Slottet! Ni spelar lika bra som dom där!"

En annan höjdare de där dagarna i Stockholm var förstås att vi var på Skeppsholmen och fick se och lyssna till Piazzola - den föreställningen gav en känsla av helig rit och jag glömmer det aldrig!

Vi ordnade egna appellmötesspelningar med kvinnliga talare på Fäladstorget och Mårtenstorget och vi spelade även i diverse solidaritetssammanhang, bl a för politiska flyktingar, mödra-och barnhälsovård i Nicaragua. Vi spelade på Internationella Kvinnodagen förstås, bl a tillsammans med Tösatoner 1989 då vi framförde Alexandravalsen, på ISAC-möte i Stadshallen med Lisbeth Palme och på Ugglan med Karin Söder , på diverse disputationsfester och vernissagefester, 1 maj utanför biograf Södran där Arbetets döttrar visades. Vi spelade på Kulturmejeriet innan jazzen tog över. Vi är förstås särskilt stolta över att vi så att säga var med om att inleda raden av lördagseftermiddagsmusik där! I samband med utställningen "Arbetets söner/ arbetets kvinnor" på Konsthallen 1989 spelade vi liksom vid ABF:s terminsstart, då framför Stadshallen. Där stod vi också och spelade ett pass i samband med leksaksinsamlingen till Léon, Nicaragua som vänortsföreningen ordnade och då flera av stadens blåsorkestrar deltog. När Forum för kvinnliga forskare och kvinnoforskning hade jubileum spelade vi på Kulturmejeriet liksom på Nordiskt symposium för antropologi, på Kulturen.

På Café Barbro i Malmö gav vi en föreställning som hette "Örnen som inte...", en fabel av Beppe

Under kastanjen

Bland pojkar och karlakarlar

Ja, jag får erkänna - jag är en sådan där man. Det är inte mycket jag kan göra åt det, men jag tycker å andra sidan att det inte spelar så stor roll. Om någon frågar mig så jag nog i första hand mig själv och i andra hand människa. Mannen som han beskrivs av vissa feminister, d.v.s. ett monster som frossar i våld och vapen och inte har någon större önskan än att konsumera stora mängder barnpornografi, är ingen bild som stämmer in på mig.

Det som skiljer män från pojkar lär ju annars vara priset på deras leksaker, därför tycker jag lite synd

om USA som inte fick leka krig den här gången. Med tanke på vad USA:s leksaker kostar så måste Bill Clinton vara en riktig karlakarl - inte konstigt att kvinnorna inte kan hålla sig borta från honom. I varje fall måste den arabiska öknen vara en helt oslagbar sandlåda.

En annan riktig karlakarl är ju som bekant den gamle liraren Bo Södersten. Nu är det tydligen demokratin som har blivit ekonomiskt oförsvarbar. Jag kan inte annat än hålla med, titta på Kina. Där finns en kraftig ekonomisk tillväxt och inte allt för mycket av den ineffektiva demokratin. Nu är det nog dock inte ett sådant system som den gode Södersten har tänkt sig, snarare en religiös tro på marknaden. Kanske har hans nya tillvaro i Smålands Jerusalem, d.v.s. Jönköping, stärkt hans religiösa tro? Jag tycker i alla fall att vi borde ta varandras händer och sjunga "We shall overcome".

Händelserna vid porrklubben tabu för en tid sedan har tydligen väckt stor indignation även bland vissa av de andra politiska partiernas representanter. Jag undrar om dessa politiker inser att det var en porrklubb som demonstrationen ägde rum utanför. Svenska politiker brukar ju inte se att ett ställe är en porrklubb förrän de har kommit in och slängt fram kontokorten - åtminstone om den ligger i Bryssel.

Nu kan det i och för sig vara så att jag har fel angående manligt och kvinnligt. Det lär ju enligt populärpsykologin, bl.a. enligt Rigmor Robert, finnas grundläggande skillnader mellan könens sätt att tänka. Som man förväntas jag tydligen att sträva efter att bli kustjägare eller kasta stockar i skogen. Nu är det dock så att jag är på tok för vek för att göra någon av dessa handlingar. Militären ville inte ha mig och jag tror inte att jag har tillräckligt mycket hår på bröstet för att bli accepterad av machomännen i skogen. Jag får nog nöja mig med att dra på mig brynjan, öppna en folköl och titta tipslördag om jag ska kvala in i rollen som särartsmaskulinist. Jag tror på kryss i matchen mellan Arsenal och Chelsea.

Matz Gustavsson (UV)

Wolgers som lästes av Ulla Rodhe, interfolierat med vår musik.

1 maj 1990 spelade Hannas Fläkt i Domkyrkans krypta, en spelning i Kristna Socialisters regi som Röda Kapellet gjort i många år men som efter Greta Hofstens död upphört.

Sommaren 1990 hade vi helgrep i Småland och spelade även i Åseda på en drakfest. Av en slump tittade vi in om på Emmaus i Björkå som visade sig ha 25-års jubileum och vi passade på att spela Ewe Thina, Emma, Kära Hanna, Satumaa m fl och detta blev så uppskattat att Emmaus kontaktade oss vid 30-års-jubileet. Men den spelningen överlät vi åt Röda Kapellet som ävenledes kom att göra ett bejublat framträdande!

Kulturnatten 1991 deltog vi som ett inslag i Music-hall-tältet som Röda Kapellet ordnat på Stortorget, vi spelade då Vysotskij.

Under 1992 reducerades medlemsantalet ganska drastiskt p g a flyttningar, barnafödande och sannolikt bristande intresse och tid. Det var då vi började lite smått med sjukhemsspelningar här i Lund och i Malmö. Det passade oss bra eftersom vi inte var så ljudstarka längre, trumpetarna hade slutat bl a. Men den 15 maj 1993 spelade vi vid avtäckningen av Elin Wägners plakett vid Stålbrogatan-Grönegatan och då hade vi Elisabeth på trumpet med. Maria Sundqvist hade för tillfället i fråga arrangerat en Scherzo av Svea Welander och dessutom spelade vi Alexandravalsen. Under 1994 spelade vi bl a för ett dagis på latinamerikanska föreningen i Malmö samt på sjukhem och disputationsfest. Under 1995 var det åter sjukhemsspelning men på sommaren spelade vi, på Christinehofs slott, för pensionerade musiker och skådespelare som gjorde en rundtur i Skåne arrangerat av tidningen Arbetet. Det var en mycket uppskattad spelning av gamla proffs och förstås roligt för oss.

Nu har vi således 10-årsjubileum och det är rätt fascinerande att se tillbaka de här åren, att bläddra i loggboken, att titta på fotona och tidningsklippen som det faktiskt finns några stycken. Blev det då som vi tänkt när vi startade damorkestern? Jo, det tycker jag nog. Vi har haft kolossalt roligt under åren, när vi repat, när vi haft planeringsträffar och heldagsspelningar, när vi haft våra spelningar med eftersitsar och eftersnack. Jag vågar påstå att varje medlems inflytande är stort, särskilt nu när vi är en sån liten grupp. Den feministiska och politiska prägeln är kanske inte så tydlig längre. Men den finns där än - inombords!

Kommer Hannas Fläkt att leva vidare? Jo, säkert även om utvecklingen visar att dess liv nu går lite på sparlåga, men de sociala banden har ju med åren stärkts och dom är viktiga, förutom det roliga att spela tillsammans! Vi har förstås planer för innevarande år - så håll ögonen öppna!

Essie

Råd med visioner

För några år sedan önskade sig politikerna ökat ungdomsinflytande. Ungdomarna flöt mycket riktigt in till den framtidsverkstad som kommunen anordnade för att få höra att unga önskade sig fler träffpunkter och ökat inflytande genom närkontakt med politikerna.

Efter framtidsverkstaden bildades arbetsgrupper, varav en fastnade för stadshallen som ett tänkbart framtida ungdomens hus, men som Bitte Langéen, Kdn Centrum-tjänsteman inblandad i både *Punktens* och *ungdomsrådets* födelse, berättar:

- För stadshallen fanns det redan andra planer. I vår rädsla för att ta död på ungdomarnas intresse tror jag att vi politiker och tjänstemän blev rädda för att våga vara vuxna och ge en realistisk bild av situationen. Modet att uppträda vuxnare kommer säkerligen med tätare och därmed naturligare möten politiker-ungdomar.

Istället hittade Kdn Centrum tillsammans med några ungdomar Carlssons Trädgårdar som blev nuvarande ungdomscaféet Punkten. Parallellt lämnade samma ungdomar in ett förslag på interimistiskt ungdomsråd (UR), vilket antogs av Kdn Centrum. Framtidsverkstadens idéer om ungdomsträffpunkt och -forum var nu nära sammankopplade och interims-URs första uppgift blev anställningsintervjuer och sortiment till café Punkten

Konfunderande cafékultur

Kopplingen Punkten-UR var också det första som slog undertecknad när jag i vintras på skolan såg ett kombinerat anslag om Punktenstormöte och politiskt arbete. Mitt intresse var fokuserat på det senare, men min konfunderade hjärna, som jag tagit med mig till mötet på Punkten, kunde trots allt ihärdigare försök att tolka anförande för ena eller andra kaffesorten som inlägg i en politisk debatt, inte förstå hur det hängde ihop. Det visade sig mycket riktigt att jag just avlyssnat Punktens stormöte, men erbjöds som enda intresserad av det politiska arbetet att hjälpa till med att sprida informationen.

Intern affär chimär?

Valet till den första permanenta UR-styrelsen onsdagen den 25 februari blev emellertid i stort en intern affär för redan invigda. Trots bl a undertecknads tidningsartiklar och anslag visade sig de flesta mötesdeltagarna redan vara bekanta.

Frågan om UR kan anses som ett representativt organ går till Bitte Langéen:

- Erfarenheten visar att representativiteten inte är A och O. Hellre en liten startgrupp av verkligt intresserade, om bara rådet på sikt når alla.

Inte heller tror Bitte att UR blir Kdns alibi i ungdomsfrågor eller konkurrerar med de politiska ungdomsförbunden:

- Som aktiv i UR får man god inblick i det kommunalpolitiska arbetet, och går kanske sedan vidare till något ungdomsförbund med betydligt mera kött på de ideologiska benen än brukligt.

Framtidsförhoppningar är att UR alltmer övertar Punktenanslaget, att de får motionsrätt i Kdn Centrum, och att de är kreativa skoldebattörer och drogförebyggare.

Bil + Stad <> Inre frid

Själv tänker jag på debatten om bilfri innerstad, vilken nu förs företrädesvis mellan vuxna som redan vuxit sig fast i personliga argument i frågan - som t ex bilburna torghandlare eller torghandelskonsumenter. Ungdomar kan resonera förbehållslösare i frågan, präglas av ett nytt miljötänkande och dessutom blir det en livsstilsfråga om vad de tänker sig att den bilfria innerstan på längre sikt leder till - på all den plats bilarna nu har till sitt förfogande kan med rätt planering beredas mer plats för kultur- och skolbyggnader, eller kanske ännu mer torghandel.

Erik Borgström (UV)

VECKOBLADET Svartbrödersg 3, 223 50 Lund. Prenumeration: 200 kr per år. Ins. på postgiro 1 74 59-9. Ansv. utgivare: Monica Bondesson. Sättning och lay-out VB-red, på Vänsterpartiet Svartbrödersgatan 3, måndagar efter kl 19. Manus kan lämnas på lokalen, tel 13 82 13, fax 123 123, e-post vp@lund.mail.telia.com. Eftertryck av text tillåtes om källan anges. Bilder är upphovsmannens egendom. Red. förbehåller sig rätten att korta insänt material. Tryck: KFS AB, Lund.

HAR DU FLYTTAT? Skicka in hela adressdelen till Veckobladet (Se ovan)

NY ADRESS.....

.....

POSTTIDNING B

Svar till Ann Schlyter om 1 maj

"Vi lär av historien" har varit ett av vänsterns traditionella slagord. Ibland undrar jag om det inte präglat vänstern i alltför hög grad. Det är nog inte alltid som förståelsen av det som händer i nuet underlättas av att man gräver i det förflutna. Risken är att man fastnar så i det förflutnas perspektiv att man inte ser på sin egen tid med friska ögon.

Även internationella perspektiv kan ibland leda till väl långsökta resonemang. När Ann i en artikel om vår partisekreterare tar upp hur kommunister och fascister demonstrerar sida vid sida i Ryssland under antisemitiska slagord, kommer det mig att tänka på en historia jag en gång hörde om några medlemmar i Kommunistisk Ungdom som någon gång på 70-talet under en blöt fest skällde ut ett gäng SSU:are: "Era jävlar, det var ni som mördade Rosa Luxemburg."

Ann är övertygad om att nya medlemmar som ansluter sig till ett politiskt parti misstänker att det i partiet handlar om ideologi och politik. Jo, givetvis. Frågan är bara, tycker jag, om det är dagens ideologiska och politiska skiljelinjer vi ska förhålla oss till eller gårdagens.

Jag tror faktiskt att många medlemmar, såväl nya som en del gamla - åtminstone undertecknad - har svårt att förstå problemet med en 1 majtalare som med Anns egna ord: "som partisekreterare... levt upp till sin roll och lagt sig mer på mittfältet", som "på partistyrelsemötena...ansträngt sig för att hålla ihop partiet och få fram bästa förslag", som vidare "skött sig föredömligt i samband med turerna kring Gudruns alkoholism" och som "är en duktig politiker".

Jag tror också att det är obegripligt för nya medlemmar vad talet om "Lundalinjen" och om att Lund står för ett alternativ i partiet egentligen betyder, eftersom ingen på länge, såvitt jag har hört, bemödat sig om att försöka förklara vad denna alternativa linje egentligen skulle innebära idag (mer än tydligen ett totalförbud mot att kalla sig kommunist, även om man samtidigt gör klart att man är demokrat, vilket är lite konstigt med tanke på att jag tydligt minns att vi inför namnbyteskongressen tog ett uttalande i Lund om hur vi ville ha partiet, där vi skrev att bland andra "demokratiska kommunister" skulle få vara med). Inte så konstigt egentligen, eftersom begreppet "Lundalinjen" hör hemma i en tid då helt andra frågor stod på partiets dagordning: frågan om partiets förhållande till de på den tiden existerade s k socialistiska staterna och senare frågan om partiets syn på parlamentarisk resultatpolitik. Frågor som idag är, i det första fallet helt och i det andra i allt väsentligt, utklarade.

Idag är läget att de åsiktskillnader som finns i partiet i stort också finns i Lundaorganisationen. De handlar bl a om hur hårt vi ska betona vår ideologiska profil och förhållandet parlamentariskt-utomparlamentariskt arbete. Viktiga diskussioner, där det bör noteras att ingen ifrågasätter att det parlamentariska kompromissandet är en viktig, central del i partiets arbete.

Jag tycker att det är på tiden att fler av dem som varit med länge i partiet i Lund erkänner och respekterar den (positiva) förändring som skett i Vänsterpartiet Lund liksom i partiet i stort. Den tiden är dessbättre förbi då man visste (eller åtminstone kunde tro sig veta) partimedlemmars åsikter bara man visste deras bostadsort.

Ann hävdade i en tidigare VB-artikel att de som stod för förnyelse i Vänsterpartiet i början av 90-talet har vunnit politiskt, men har svårt att själva bli valda till politiska poster. De skulle alltså bli straffade för att de gjort en politiskt nödvändig insats.

Jag tror inte på denna förklaring. Den bygger på den felaktiga föreställningen att många andra i partiet lever lika mycket i det förflutna som en del i Lund. Det räcker nästan med att se hur kort tid många av dagens aktiva varit med i partiet för att övertyga sig om motsatsen (riktigt övertygad blir man då man märker hur lite de flesta känner till om det förflutnas strider).

En annan sak är att en del av de som var drivande i uppgörelsen med resterna av auktoritär kommunism, senare intagit ståndpunkter som varit främmande för de allra flesta i partiet. Jag antar att det är naturligt såväl för Ann som för mig som EU-motståndare, att ofta föredra andra EU-motståndare framför EU-anhängare på politiska poster, så länge EU-frågorna är centrala i politiken. Inte heller är det så konstigt att medlemmarna i ett socialistiskt parti tycker att det är egendomligt, när ett fåtal vänsterpartister förefaller att ställa sig till höger om stora delar av socialdemokratin i viktiga frågor med ideologisk innebörd rörande bl a ekonomi och offentlig sektor. Själv tycker jag att de åsiktsriktningar som finns i partiet ska vara representerade på olika uppdrag och i olika organ i ungefär samma proportioner som råder i partiet i stort. Framför allt är det viktigt att alla partimedlemmar bemöts med respekt när de framför sina åsikter. Men till saken hör att de åsikter jag här talar omfattas av mycket få partimedlemmar totalt sett och ibland måste man ju välja.

På samma sätt som olika åsiktsriktningar bör få komma till uttryck i partiet i stort, bör de även få komma till uttryck i Lund, som en spegling av de förhållanden som numera råder i partiföreningen. Det gäller såväl på 1 maj som i andra sammanhang. I det perspektivet känns Anns resonemang om vilka signaler vi sänder genom att bjuda in en viss 1 maj talare återigen som ett eko från en förgången tid. Låt hundra blommor blomma! Det var väl ett brett, pluralistiskt vänsterparti vi ville ha, eller?

Olof Norborg

P.S Givetvis kan inte ett medlemsmöte riva upp ett årsmötesbeslut. Som Ann lär ha sagt en gång: nu får ni väl ändå ta och ge er.

Svar till Ann Schlyter i VB 8

Min mening med detta inlägg är inte att spä på en egentligen ganska meningslös debatt, men jag känner mig manad att besvara Ann Schlyters inlägg i VB nummer 8.

I sin artikel nämner bl.a. Ann en önskan om att riva upp årsmötesbeslutet om att låta Lars Ohly tala på första maj i Lund. Jag vet inte om jag ska skratta eller gråta, bli upprörd eller bara trött, men hela denna debatt börjar likna en parodi. Först försöker man riva upp ett styrelsebeslut om att låta Lars Ohly tala i Lund på första maj på årsmötet, vilket i sig inte är upprörande. Att man däremot efter en förlust i den slutliga omröstningen börjar tala om att försöka riva upp ett årsmötesbeslut, är att visa bristande respekt för den demokratiska beslutsgången.

Årsmötet är lokalorganisationens högsta beslutande organ. För att kunna upphäva ett beslut som fattats av ett årsmöte måste man inkalla ett extra årsmöte. Om man anser att frågan om Lars Ohlys vara eller icke-vara som första majtalare är av så stor vikt att den motiverar ett extra årsmöte, anser jag att man förlorat alla sinnen för proportioner. Acceptera årsmötets beslut!

Jag anser att denna debatt har varit direkt skadlig för Vänsterpartiet (och inte bara i Lund), då vi återigen i media framställs som ett parti som lägger stor energi på internt käbbel. Jag vill inte se en ny situation som den i början av 90-talet då Vänsterpartiet i Stockholm förde sina interna strider på DN-debatt. Den här debatten har knappast lett till att ni i gruppen kring den s.k. "lundalinjen" har stärkt er position i partiets interna debatt - tvärtom.

Matz Gustafsson

Agenda 21 i Lund

De flesta av Lunds kommuns 7000 anställda har fått utbildning om Agenda 21. Till miljödelegationen har det kommit klagomål på att de förtroendevalda ibland har svårt att hänga med i den hållbara utvecklingen;marknära ozon, LundaMats, biologisk mångfald, ekologiska fotavtryck, faktor 10.....osv. Många begrepp förekommer i debatten.

Ta chansen att skaffa dig ny kunskap. Miljödelegationen ordnar i samarbete med Vänsterpartiet i Lund en utbildningskväll. Inleder gör Anders Elmfors (milödelegationens utbildningsledare) och Staffan Norberg. Tid: måndag 9 mars. Plats Miljödelegationen, Vårfrugatan 1B. Ung Vänster är också välkomna.

Karin Svensson-Smith

VECKOBLADET

Detta nummer gjordes avUng Vänster,Bodil Veige och Marianne Sonnby.

Näste redakt[illegible] Gunnar Sandin

Manus sänds per post till:Veckobladet, Svartbrödersg 3, 223 50 Lund.
Måndag e. 17 till fax 046-123123.
Manus mottas gärna på epost, vp@lund.mail.telia.com eller 3,5" diskett.
Telefon till redaktörerna:
Karin Blom 046-14 16 12
Rolf Nilson 046-12 90 44
Gunnar Sandin 046-13 99 58
Vid utebliven tidning ring:
Sven-Bertil Persson 046-13 82 13.